

Не проспала
Земля пірнула в свіжість ранкову знову,
Підсвічену слабким промінням дня.
Вдихну уяви силу загадкову,
На мить часу пришпоривши коня.

Бліді ще фарби, просто дуже рано,
Промінням сонця їх напоїть день.
Дзвенить величне жайвора сопрано
В одній з наймилозвучніших пісень.

Читаю книгу вічності природи
Де жодна мить не має вороття.
Дзюрчить ріка, її прозорі води
Біжать нестримно, як життя.

Я тільки мить у всесвіту безодні,
Таким мені пройти судилось путь,
У мене певним є лише сьогодні,
А завтра? Завтра може і не быть...
Ловлю себе на думці: Не проспала,
Побачила як ранок роси п'є.
І у молитві щирій руки склала,
За день той, що ще у мене є.